

ret om, hvad der var sket; dog fandt den Sagen alt for betydningsløs til at ville gøre noget Nummer ud deraf, og man valgte da at gaa uden om, hvad der var sket, idet man vedtog en ny Lov uden at stadfæste den foreløbige Lov. Denne lille i sig selv betydningsløse Begivenhed, hvilken Rolle er den ikke senere kommen til at spille? Paa dette ene spinke Præcedens er der Etage over Etage blevet opført en hel Bygning, lige op til anerkendt Praksis for provisoriske Finanslove. Naar det kan være tilladt, blev det sagt, at forlænge en midlertidig Bevillingslov ved en foreløbig Lov, maa det ogsaa være tilladt oprindeligt at udstede en midlertidig Bevillingslov som foreløbig, thi Indholdet er jo det samme. Naar det er tilladt at udstede en midlertidig Bevillingslov som foreløbig, maa man ogsaa kunne udstede en Finanslov som foreløbig, thi en midlertidig Bevillingslov er en Art af Finanslov. Og naar man kan udstede en Finanslov som foreløbig, maa man ogsaa kunne optage ny Bevillinger deri, thi det ligger i Finanslovens Væsen. Og saaledes kom man paa Basis af denne lille Begivenhed i 1853 til at paastaa, at provisoriske Finanslove i den Aand og Betydning, hvori Ministeriet Estrup anvendte dem, har fastslaaet som hjemlet ved forfatningsmæssig Praksis. Nu vil jeg bede, at man hermed vil sammenligne det, der nu er Tale om. Sammenligne dette med den lille Fjer, hvoraf man formaaede at lave den hele provisoriske Hane. I Fjor Foraar den 1ste April gik Rigsdagen hjem efter at have vedtaget Finansloven. Denne Finanslov indeholdt meget rigelige Bevillinger; kunde militære Bevillinger fandt Regeringen for knappe, men Folketinget mente ikke at ville bevilge mere, og Regeringen erklærede da at kunne nøjes dermed. Folketinget gik saa ud til Valg. Disse Valg bragte en betydelig Forøgelse af det Flertal, som er imod Regeringen. En Maaned efter svarer Regeringen herpaa ved uden at spørge Rigsdagen at udgive en halv Million til militære Øjemed ud over, hvad der var bevilget paa Finansloven. Om Efteraaret var der Landstingsvalg. Disse Valg gik i samme Retning som Folketingsvalgene, de gjorde det i den Grad, at Re-

geringens Flertal i Landstinget, om den ellers har noget Flertal, derefter alene hænger i de kongevalgtes Stemmer. Rigsdagen traadte sammen, Folketinget udtalte sig meget bestemt mod det, der var sket, og erklærede ikke at ville godkende den affholdte Udgift. Ved Finanslovens 2den Behandling udtalte Ordføreren, at Regeringens Forbliven paa sin Plads naar Bevillingen bliver nægtet, vil betyde, at der fremkommer en Stilling, som er Konflikt. Foraaret kom, Bevillingen forkastedes af Folketinget; for Landstinget blev den end ikke forelagt til Afstemning. Regeringen er derefter bleven ganske rolig siddende, som om aldeles intet var passeret, og da Rigsdagen paa ny træder sammen, siger Konseilspræsidenten, at det gør ham overordentlig ondt, at Folketinget ikke har villet godkende det, han har gjort, men at han har været i sin gode Ret dertil, og at, skønt der er en eller anden, som skal give ondt af sig, saa haaber og venter han dog i øvrigt, at Forholdet bliver ved det gamle. Jeg vil spørge, om hele denne Kæde af Begivenheder, sammenholdte Led for Led, ikke afgiver det stærkeste Præcedens, som det vil være muligt at faa for en Gentagelse af noget lignende i Fremtiden. Jeg ved ikke, hvorledes man overhovedet skulde tænke sig et stærkere Præcedens end dette, og jeg ved ikke, hvorledes Folketinget skulde kunne forsvare at lade, som om dette ikke var sket. Jeg indser ikke, hvorledes Folketinget over for kommende Tider endog blot vilde kunne forklare, at det betragtede dette som noget, der kunde slaas en Streg over. Det er godt nok, at vi i Øjeblikket leve i rolige Tilstande, og at vi ikke nære nogen Mistro om, at denne Regering vil finde paa at gøre store uforfatningsmæssige Spring; det tro vi slet ikke om den. Men der kommer andre Tider. Hvem ved om 5, 10, 15, 20 Aar, hvordan det da ser ud, og hvad vil der da ikke kunne gøres ud af dette Præcedens, og med hvilken Ret vil man da ikke kunne sige, at der er fuld Praksis for, at saaledes kan en Regering gaa frem. Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) sagde noget lignende som det ærede Medlem fra Møen (Bojsen). Han sagde: Det er jo en Baga-